

Sygn. akt II KK 425/22

POSTANOWIENIE

Dnia 26 października 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Puskarski

w sprawie **V. D.**

skazanego za czyn z art. 177 § 2 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 26 października 2022 r.,

wniosków obrońców skazanego o wstrzymanie wykonania prawomocnego
orzeczenia na podstawie art. 532 § 1 k.p.k. a contrario

postanowił:

nie uwzględnić wniosków.

UZASADNIENIE

Obrońcy skazanego V. D. dwoma pismami złożyli kasację od wyroku Sądu Okręgowego w Zamościu z dnia 11 maja 2022 r., sygn. akt II Ka 664/21, zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w Tomaszowie Lubelskim z dnia 12 listopada 2019 r., sygn. akt II K 101/19. Sąd odwoławczy m.in. podwyższył do 4 lat karę pozbawienia wolności wymierzoną skazanemu przez Sąd I instancji za przypisany mu czyn z art. 177 § 2 k.k. Każdy z obrońców zwrócił się o wstrzymanie wykonania zaskarżonego orzeczenia do czasu rozpoznania kasacji, przy czym wyrażali przekonanie, że po rozpoznaniu kasacji Sąd Najwyższy uchyli zaskarżony wyrok, nadto jeden z obrońców zaznaczył, że „wykonanie kary pozbawienia wolności narazi skazanego na poważne i w zasadzie niepowetowane dolegliwości”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

W orzecznictwie najwyższej instancji sądowej konsekwentnie wskazuje się, że instytucja wstrzymania wykonania orzeczenia, o której mowa w art. 532 § 1 k.p.k.,

ma wyjątkowy charakter, jako odstępstwo od zawartej w art. 9 § 1 i 2 k.k.w. zasady, według której orzeczenie staje się wykonalne z chwilą uprawomocnienia (zob. np. postanowienia SN: z dnia 14 czerwca 2018 r., II KK 178/18; z dnia 15 lutego 2018 r., II KK 23/18; z dnia 18 listopada 2003 r., IV KK 347/03). Wypada powtórzyć, że jako okoliczność przemawiająca za postąpieniem po myśli art. 532 § 1 k.p.k. przyjmuje się rangę zarzutów kasacyjnych (np. sygnalizujących zaistnienie uchybienia określonego w art. 439 § 1 k.p.k.), które w połączeniu z realiami procesowymi sprawy pozwalają prognozować, że uwzględnienie kasacji jest w wysokim stopniu prawdopodobne. Dodatkowo należy rozważyć, czy szczególne i jednoznaczne w swej wymowie okoliczności prowadzą do wniosku, że wykonanie orzeczenia, zwłaszcza wymierzonej skazanemu kary, przed rozpoznaniem kasacji, spowoduje dla niego wyjątkowo dolegliwe i w zasadzie nieodwracalne skutki, a tym samym jego niezasadne pokrzywdzenie.

Oceniając wnioski obrońców przez pryzmat tych reguł należało uznać, oczywiście nie przesądzając ostatecznego rozstrzygnięcia Sądu Najwyższego, że na obecnym, wstępnym etapie postępowania kasacyjnego, uwzględnienie kasacji nie jawi się jako prawdopodobne w stopniu bardzo wysokim. Nie bez znaczenia dla takiej oceny skargi jest stanowisko prokuratora oraz pełnomocnika oskarżycieli posiłkowych, którzy w pisemnych na nią odpowiedziach postulują uznanie kasacji za oczywiście bezzasadną, w rzeczowy sposób motywując to stanowisko. Nadto nie została przekonująco uargumentowana przez adwokata M. G. teza, że zachodzi niebezpieczeństwo poniesienia przez skazanego poważnych i niepowetowanych dolegliwości w wyniku rozpoczęcia wykonania kary pozbawienia przed rozpoznaniem kasacji. Egzekwowanie tej kary już obecnie jest zresztą problematyczne, skoro jak wynika z protokołów rozprawy apelacyjnej (k. 1367, 1388 akt sprawy), skazany, obywatel Ukrainy, nie przebywa na terenie Polski.

Mając powyższe na uwadze, orzeczono jak na wstępie.

[as]